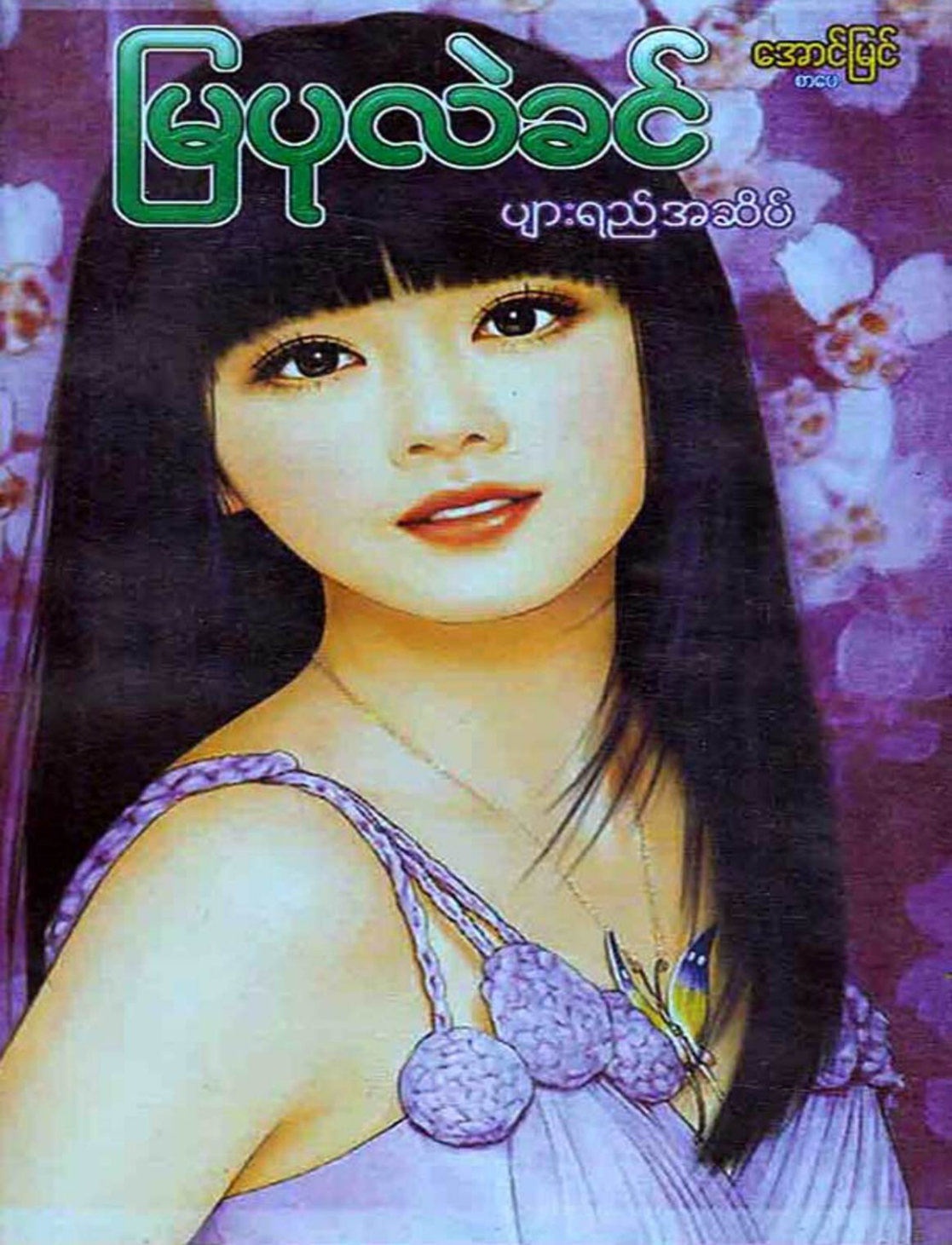

မြပုလဲခင်

အောင်မြင်
၈၄၀

ပျားရည်အနီစိမ်း

မောင် ...

အချို့က ပြောတယ်။

အချစ်ဟာ ပျားရည်လိုပဲ ချိုမြိန်တယ်တဲ့ ၊

ပျားရည်ဟာ သူ့ချည်းပဲတော့ ချိုမြိန်မှာ ပေါ့နော်၊

ဒါပေမဲ့ ...

ပျားရည်ထဲကို အချဉ်ရည် ရောလိုက်ပါပြီတဲ့

ပျားရည်ဟာ ချိုမြိန်ပါဦးမလား။

ပျားရည်ထဲကို အခါးရည် ရောလိုက်ပါပြီတဲ့

ပျားရည်ဟာ ချိုမြိန်ပါဦးမလား။

ပျားရည်ထဲကို အဆိပ်ရည် ရောလိုက်ရင်ကော ...

ပျားရည်ဆက်လက် ချိုမြိန်နိုင်ပါဦးမလား၊

ဒီလိုပါပဲ ...

အချစ်ဆိုတဲ့ ချိုမြိန်ခြင်းတွေဟာ နာကြည်းခြင်းတွေ မုန်းတီးခြင်း
တွေဆိုတဲ့ အဆိပ် အတောက်တွေနဲ့ ရောစပ်လိုက်ရင် ...

အချစ်ဟာ ဆက်လက်ချိုမြိန်နိုင်ဦးမလား

ကျွန်မ သိချင်လိုက်တာ မောင်ရယ် ...

အခန်း (၁)

"ကံဆိုးမ သွားရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာ"ဆိုတဲ့ စကား သိပ်မှန်ပါလား။

ကျွန်မရင်ထဲ တုန်လှုပ်မှုတွေကို ငြိမ်းအေးအောင် မည်သို့သော နည်းလမ်းမှ မရှာဖွေနိုင်ခင် သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာချလိုက်သော မိုးကလည်း ဝန်းဝန်းကျဲလျက် ...

ကျွန်မ ကားတံခါးကို တုန်ရီသောလက်ဖြင့် ဆွဲဖွင့်ပြီး ဆောင့်ပိတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ...

"ဂျိုင်း"ခနဲဟူသော အသံအစား "ဂျိမ်း"ဟူသော အသံကြီးနှင့်အတူ သစ်ပင်ကို ကားဝင်ဆောင့်သံ၊ မိုးခြိမ်းသံတို့ က ... နားစည်ကွဲမတတ်အော်ဟစ်နေဆဲဖြစ်သည်။ ။

ကားသေ့ကိုပင် ကောင်းစွာ လှည့်မရအောင် လက်ချောင်းများက တုန်ယင်လျက်ရှိနေရာ မိမိကိုယ်ကို အားပေးကာ မာန်တင်းလိုက်သည်။ ။

"မင်း ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်သွားပြီလေ၊ မင်း ဝမ်းသာပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ များ ဒီလောက် တုန်လှုပ်နေရတာလဲ"

နုနုနွဲ့၏ အားပေးသံ။

"အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း"

နုနုနွာ၏ ရယ်မောသံများ ။

ဟော ... ဟော ... ဟိုနားမှာ တောင်ယာသိမ်းပြီး ပြန်လာကြသော လူတစ်စုကို တွေ့လိုက်ရ ပြီဖြစ်ရာ ...

"ကယ် ... ကယ် ... ကယ်ကြပါဦးရှင်"

ကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းပြီး လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည် ။

ကျွန်မခေါ်သံကို သူတို့ ကြားမည် မဟုတ်သော်လည်း ထင်းရှူးတော စပ်၌ ... ထင်းရှူးပင်ကို ဝင်နမ်းရင်း မေ့မူးမူးဖြစ်နေသော ကားတစ်စီး။

နောက် ... နုနုနွာနှင့် ကားတစ်စီးကို သူတို့ မြင်တွေ့မှာ မလွဲဧကန်ပါ ။

သို့သော် ... သူတို့ ရောက်မလာ၊ ကျောခိုင်း၍ သွားကြသည် ။ ဘာ တွေ့ဖြစ်တာလဲ။ ဘယ်လိုလူ တွေ့လဲ။

ဒုက္ခရောက်သူကို ကူညီဖို့ ဝန်လေးကြသလား။ ကူညီရိုင်းပင်းချင် သော စိတ်ဓာတ်မရှိကြဘူး လား။

နုနုနွာတစ်ယောက်တည်း။ မိုးတွေကလည်း သည်းသည်းမည်းမည်း။ ဟို ... ပရာဒို ကားပေါ်က အလောင်းကောင်နဲ့ ... ။

မတတ်နိုင်ဘူး။ ဤထင်းရှူးတောထဲက အမြန်ဆုံးထွက်သွားတာပဲ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။

နုနုနွာ ကားပေါ်တက်၊ ကားစက်နှိုးပြီး ... တစ်ဟု န်ထိုး မောင်း ထွက်ခဲ့သည် ။ တော်သေး သည် ... ထင်းရှူးတောထဲက ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း ...

"ဟာ"

ကားလမ်းပေါ်၌ အရှိန်နှင့်မောင်းလာသော ကားတစ်စီးကို ဘွားခနဲ
တွေ့လိုက်ရာ ...

ရှောင်ချိန်မရလိုက်။ ဘရိတ်မမိ။

စတီယာကို ထိန်း၍ မရ။

ကားခေါင်းဘေးသို့ နုနုနွာကားက ဝင်၍ ခေါင်းတိုက်လိုက်သည် ။

"ဂျိုင်း"

နားပင်းသွားလောက်စေသော အသံကြီးနှင့်အတူ လူတစ်ကိုယ်လုံး
လည်း မြောက်တက်ကာ အုန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားသံကိုသာ နောက်ဆုံး
ကြားလိုက်ရလေသည် ။

အခန်း (၂)

"ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... နာမည်"

လူတွေ ကျွန်မကို မေးနေကြပြီ။ ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ။ ကျွန်မ နာမည်
ကော ... ။

"အား ... ကျွန် ... ကျွန်မ ... ဘယ်သူလဲဟင်၊ ကျွန်မ နာမည်ကော
သိရင် ပြောပြပေးပါ"

ယခုမှ ကျွန်မကို ဝိုင်းနေသူများကို ကျွန်မကြည့်မိသည် ။ မူးနောက်
နောက် ဖြစ်နေသော ခေါင်းကြောင့်များ လား ... ။

"သူဟာ ကျွန်တော်ပြောထားသလိုပါပဲ၊ အတိတ်မေ့ရောဂါဖြစ်နေ
တာ သေချာသလောက် ပါပဲ"

ကျွန်မ အသံရှင်ကို ကြည့်လိုက်မိသည် ။

ဆရာဝန်တစ်ဦးလို့ တော့ တပ်အပ်သေချာသိလိုက်သည် ။ ဂျူတီ
ကုတ် အဖြူရှည်ကြောင့်ရယ်။ ကြင်နာသောမျက်ဝန်းကြောင့်ရယ်။

နောက်တစ်ဦးက စခန်းမှူးတစ်ဦးနှင့် ရဲတပ်ကြပ်တစ်ဦး။ နောက်ထပ်
တစ်ဦးက ထူးခြား သော ရုပ်ရှည်၊ ချောမောခန့်ညား ဥပဓိရုပ်အသွင်
နှင့် လူတစ်ယောက်။

"သူ့ကို ကျွန်တော်ပဲ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ထားပါ့မယ်၊ စခန်းမှူး

တို့ ရဲ့ ဧရိယာအဝန်း အဝိုင်းထဲမှာ ရှိနေမှာ ပါ။ ဒေါက်တာရဲ့ ခွင့်ပြုချက် ရတဲ့ နေ့မှာ စခန်းမှူးတို့ ရဲ့ ဝတ္တရားအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ ကျွန်တော်ကပဲ သူ့အတွက် အာမခံပြီး တာဝန်ယူထားပါ့မယ်"

ကျွန်မဟာ အာမခံထားရလောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသလား၊ ထိုစကားကို ကျွန်မ မေးချင်လိုက်တာရှင်။

ဒါပေမဲ့ မေးဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရုံနှင့် ရဲမှုခင်းနှင့် ပတ်သက်နေသလား ဟု တွေးမိလိုက်ရုံနှင့် ခေါင်းသည် ချားရဟတ်စီးသလို လည်ပတ်သွား ပြီး နောက်စေ့ဘက်က ထိုးအောင့်လာသော ဝေဒနာကြောင့် မျက်ဝန်း ကို မှိတ်ထားလိုက်ရသည် ။

"မိန်းကလေး မင်းဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့ ၊ အိပ်လိုက်ဦးနော်"

ဆရာဝန်က ကျွန်မကို ကြင်နာစွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသ ည် ။

"ဟုတ်ကဲ့"

ဟု အင်အားချိနဲ့ ကုန်ခမ်းနေသော အသံမျိုးနှင့်သာ ကျွန်မ ဖြေလိုက် နိုင်သည် ။ ကျွန်မဖြေသံ ကို သူတို့ ကြားမကြား ကျွန်မ မသိလိုက်ရပါ။

"ကိုင်း ... ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို လိုက်ခဲ့ကြဦး၊ အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ကြတာပေါ့"

ဟူသော ဆရာဝန်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မကြာခင် ကျွန်မလည်း မူးဝေမှုများ ကြားက အိပ်ပျော်သွားသည် ဟု ထင်ပါသည် ။ လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက် သွားပြန်လေသည် ။

အခန်း (၃)

ရဲဝံ့အနေဖြင့် မိမိကားကို ဝင်ဆောင့်တော့မည့်ကားကို မြင်လိုက်သည် နှင့် ဘရိတ်နင်းကာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ။

မိမိကားခေါင်းကို ကျော်ဖြတ်ကာ ကားလမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်ကျော်တက်ပြီး တစ်ဖက် လမ်းဘေး ဓာတ်တိုင်နှင့် ဝင်ဆောင့်ကာ တိမ်းမှောက်အသွား၌ ... မိမိသည် လျင်မြန်စွာဖြင့် ကားတွင်းမှ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ဆွဲထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ။

ဓာတ်တိုင်နှင့် ကားခေါင်းဝင်အပြို ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မီးလောင်သွားသည်။ ။ မီးအဟု န်သည် မိုးသဲသဲမဲမဲ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မီးတောက် မကြီးထွားသော်လည်း ဖွဲမီးလို အံ့ဖွဲ လောင်ကျွမ်းနေသည်။ ။

သွေးသံရဲရဲနှင့် မိန်းကလေး၏ အသက်ရှူလမ်းကြောင်း ရှင်သန်လျက်ရှိခြင်းကြောင့် နောက် ပြဿနာ နောက်မှ ရှင်းရန် ရည်ရွယ်ပြီး စပ်စံထွန်းဆေးရုံအရေးပေါ်ဌာနသို့တင်ပြီး သက်ဆိုင်ရာ ရဲစခန်းသို့ အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ ။

ရဲဝံ့ အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။ ။ အတွေးအိမ်၌ တဝဲလည်လည် ဖြစ်သွားရသည်မှာ မတ်တူးကားဖြူ ကလေးနှင့် မိန်းကလေး ချောချောလှလှလေးကို တွေ့ရှိခဲ့ရာ ထင်းရှူးတော၌ လည်း ပရာဒိုကား တစ်စီးသည် ထင်းရှူးတောကို ဝင်ဆောင့်နေပြီး ထိုကားပေါ်၌ ... သေဆုံးနေသော

အလောင်း တစ်လောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ထိုအလောင်းနှင့် ဤမိန်းကလေးသည် ပတ်သက်မှုရှိလိမ့်မည်ဟု ယူဆပြီး စခန်းမှူးက မေးမြန်းစုံစမ်းချင်သည်။ ။

သို့သော် ဤမိန်းကလေးက အတိတ်မေ့နေသည်။ ။

မိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်သော သဲလွန်စသည် ဘာမှ မကျန်ရစ်ခဲ့။ မီးလောင်သွားသော မတ်တူးကားခေါင်းပိုင်းကြားဝယ် မီးကျွမ်းနေသည့် စလင်းဘက်တစ်လုံးသည် သဲလွန်စများကို ပျောက်ပျက်သွားစေသည်။ ။ ကားနံပါတ်သာ ကျန်သည်။ ။

ရဲစခန်းက ကားနံပါတ်အရ ပိုင်ရှင်ကို ဆက်လက်စုံစမ်းမည် ဖြစ်သည်။ ။

ပရာဒိုကားပေါ်မှ အလောင်းကတော့ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် မှတ်ပုံတင်အပြည့်အစုံကြောင့် မိဘများ ထံ ချက်ချင်းအကြောင်းကြားနိုင်သည်။ ။ ရန်ကုန်မှ ဖြစ်သည်။ ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦး၏ သားဖြစ်ပြီး ကားတစ်စီး၊ အပေါင်းအသင်းများ နှင့် အချိန်ဖြုန်းနေတတ်သော လူငယ် တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ။

ထိုလူငယ်၏ အမည်မှာ သူရိန်ဇော်ဖြစ်သည်။ ။

"အစ်ကိုလေး ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ၊ မေမေကြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်"

ရဲဝံ့ လာခေါ်သူ နန်းမှုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ။ မိန်းကလေးက အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်ရာ အကယ်၍ များ မိန်းကလေးနိုးလာချိန်၌ မိမိမရှိလျှင် မိန်းကလေး အားငယ် သွားရှာမလား စိုးထိတ်သည် ဖြစ်ရာ ...

"ငါမဆာသေးဘူး၊ မေမေ့ကို စားနှင့်ဖို့ ပြောလိုက်ပါ"

"ည ရှစ်နာရီရှိနေပြီ ဦးရဲဝံ့၊ သွားစားလိုက်ပါ၊ ကျွန်မ ရှိနေတာပဲ"

သူနာပြု ဆရာမလေးက သူ၏ ဒွိဟဖြစ်နေသော စိတ်ကို ရိပ်မိဟန် တူသည်။ ။ ဝင်ပြော လိုက်သည်။ ။

"ကောင်းပြီ ဆရာမ၊ သူ့ကို ဂရုစိုက်ပါ၊ သူ့အနားက ဘယ်သူဖယ်ခိုင်း ခိုင်း တစ်ဖဝါးမှ ခွာပေးစရာမလိုဘူး"

"စိတ်ချပါ ဦးရဲဝံ့၊ ကျွန်မ စောင့်နေပါ့မယ်"

"သူနိုးလာလျှင် နိုးလာချင်းလည်း ကျွန်တော် ချက်ချင်းတွေ့ချင်တယ် ၊ နန်းမို့ နင်ပါစောင့်နေ၊ သူနိုးလာတာနဲ့ ငါ့ကိုလာခေါ်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

ရဲဝံ့သည် ပုံပြင်ထဲက အဆိပ်ပန်းသီး မိ၍ မေ့မြောနေသော စနိုးဂိုက် ကို သတိရမိသည်။ ။ စနိုးဂိုက်သည် ဤမိန်းကလေးလောက်မှ လှရဲ့ လားဟု ...။

သက်ပြင်းချပြီး မျက်နှာလွဲကာ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ။

လူကသာ ကျောခိုင်းခဲ့ရသည်။ ။ သူ့စိတ်အာရုံကတော့ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာလေး၌ ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။ ။

ထမင်းစားပွဲ၌ မိဘနှစ်ပါးစလုံးက ရောက်နေနှင့်ပြီ သူ့အား စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ။

နေခင်းက မေမေနှင့်သူ အချေအတင်စကားများကြသည်။ ။

"ရေမျောကမ်းတင် မိန်းကလေးကို မင်းမို့လို့ အိမ်ခေါ်လာတယ်"

"မင်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မင်းထည့်သွင်း မစဉ်းစားတော့ဘူးလား"

"သား လူပျိုလူလွတ်နေတဲ့ အိမ်မှာ ပျိုသလား၊ အိုသလား ဘာမှ မသိ

ရတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လက်ခံရလောက်အောင် မေမေစေတနာ နာ မကောင်းနိုင်ဘူး သား"

မေမေက စကားများ ဖြင့် သူ့အားနှိပ်စက်ခဲ့သည်။ ။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ ...

"သား ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ မေမေ၊ မေမေတို့ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် သားသီးသန့်ဝယ်ထားတဲ့ အိမ်မှာ သူ့ကို သားသွားထားပြီး စောင့်ရှောက် ပါ့မယ်၊ စခန်းမှူးကော ဒေါက်တာ့ကိုပါ သူ့ကို သားအရိပ်မှာ စောင့်ရှောက် ထားပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပြီးသားပါ၊ မေမေ သားကို အသိုင်းအဝိုင်း လူပုံ အလယ်မှာ ကတိပျက်သောသူအဖြစ် မျက်နှာအငယ်ခံစေချင်သလား"

သူ့စကားကို မေမေ မချေပခဲ့ပါ။ သို့သော် မကျေမနပ်ဖြင့် သူ့အား ကျောခိုင်းသွားခဲ့သည်။ ။

ယခု ထမင်းစားဝိုင်းထဲ သူ ဝင်လာခြင်းကိုတော့ အသိအမှတ်ပြု စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ။

ဖေဖေကိုတော့ မေမေက ကြိုတင်ပြောပြထားပြီး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ။

ဒေါ်ထွေး ခူးခပ်ပေးသော ထမင်းကိုစတင်ကာ မိဘနှစ်ပါးစားသုံးရန် သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း ဟင်းများကို ဦးချပေးလိုက်သည်။ ။

သူ့အနေဖြင့် ထမင်းစားချင်စိတ်မရှိချေ။ ဖေဖေသော်လည်းကောင်း၊ မေမေသော် လည်း ကောင်း၊ သူ့အားစတင်၍ စကားပြောလာမည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေရင်း ထမင်းကို အာဟာရဖြစ်စေရန် အလို့ငှာ ဝတ္တရားအရ စားသုံးသကဲ့သို့ စားသုံးလိုက်သည်။ ။

မေမေသည် ဖေဖေအား မသိမသာ လှမ်းကြည့်ကာ မျက်လုံးချင်း စ

ကားပြောလိုက်သည်။ ။

ဒါကိုလည်း သူသိသည်။ သို့သော် ... မသိကျိုးနွံပြုထားလိုက်သည်။ ။

ထမင်းစားပြီး ရေသောက်စဉ် ...

"ရဲဝံ့ မင်းဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား"

ဖေဖေအသံက အနည်းငယ်မာသည်။ ။ သူ ဖေဖေအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ လား ဖေဖေ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သူ အတိတ်ကိုပြန်သတိ မရမချင်း ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ထားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ထားပါတယ်"

"သူက တစ်သက်လုံး သတိမရဘူးဆိုရင်ကောကွာ"

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီလောက်ခေတ်မီဆန်းသစ်တဲ့ နည်းပညာတွေ ထွန်းကားနေတဲ့ ခေတ်ကြီး မှာ တစ်သက်လုံး သတိမရဘူးဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင် ပြီးပါပြီ၊ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန် လာပြီး စွဲစွဲလမ်းလမ်းရှိခဲ့တဲ့ အရာတွေကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတွေ့တဲ့ အခါမျိုးမှာ သတိရလာနိုင်ပါတယ်"

"ဘယ်အခြေအမြစ်မှန်း မသိတဲ့ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက် သားရဲ့ စွန့်စားမှုက မကြီးမားလွန်းဘူးလား"

"ကျွန်တော် ကူညီပါရစေ"

"ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ... သူ့ကို မင်းအမေရဲ့ စီမံမှုအောက်မှာ ထားပါ၊ မေမေကပဲ စောင့်ရှောက်ထားပါလိမ့်မယ်၊ မင်း သူ့ကို အနီးကပ်ပြုစု စောင့်ရှောက်ဖို့ မလိုအပ်ဘူးလို့ ဖေဖေယူဆ တယ်"

"ရောဂါအခြေအနေအရပါ ဖေဖေ၊ ဒေါက်တာက မှာ လိုက်လို့ ပါ၊ သူ သတိရခါစမှာ သူ့ကို စိတ်ထိခိုက်စေနိုင်တဲ့ ..."

"အစ်ကိုလေး အစ်ကိုလေး အစ်မလေး သတိရ လာပြီ"

နန်းမှုံက ပျာယိပျာယာနှင့် လာခေါ်သည် ။ ရဲဝံ့ ထိုင်ရာမှ ထပြီးသား ဖြစ်သွားသည် ။ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပြီးမှ သူ့အား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့် နေသော မိဘနှစ်ပါးအား ...

"သားကို ခွင့်ပြုပါ ဖေဖေနဲ့ မေမေ၊ သား ခုရက်ပိုင်းတော့ သူ့နားမှာ နေပါရစေ"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရဲဝံ့ ထွက်သွားသည် ။

ဖခင်က သူ၏ ကျောပြင်သို့ကြည့်ကာ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။

အခန်း (၄)

"မင်းဦးပြီလား"

ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲ၌ မြင်ခဲ့ရသော ခပ်ချောချော အမျိုးသားက ကျွန်မကို ကြင်နာမှုများ ရောယှက်နေသော အသံဖြင့် မေးလာသည်။ ။ ရင်ထဲ တလုပ်လုပ်ဖြစ်လာမှုကြောင့် မျက်လွှာချကာ ...

"ဟုတ်ကဲ့"

"မင်းတစ်ခုခု စားလိုက်ပါလား၊ ဆရာမ သူ့ကို ထမင်းကျွေးလို့ ရပြီလား"

"အဖျားပျောက်ခါစလည်း ဖြစ်၊ ညဘက်လည်း ဖြစ်တော့ မကျွေးပါနဲ့ ဦးလား ဦးရဲဝံ့၊ အရည်လေးပဲ ကောင်းပါတယ်"

"ဒါဖြင့် နန်းမို့ ကြက်စုပ်ပြုတ် ပူပူနွေးနွေးရယ်၊ ကြက်ဥပူတင်းရယ် သွားယူခဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

နန်းမို့ ထွက်သွားသည်။ ။

"ဆရာမ ထမင်းသွားစားပါ၊ ကျွန်တော် စောင့်နေပါ့မယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ ဦးရဲဝံ့"

ဆရာမလည်း ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည် ။
ဦးရဲဝံ့ကို ကျွန်မ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်သည် ။

ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ကျွန်မအား သူရပ်ကြည့်ကာ ...

"မင်း ခေါင်းမူးသေးသလား"

"မမူးတော့ပါဘူး"

"မင်း ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာ သိသလား"

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူ၏ မျက်ဝန်းရိပ်၌ အံ့ဩ
ဝမ်းသာသော အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းကာ။

"ဒါဖြင့် ဘယ်လဲ"

"ဦးရဲဝံ့ အိပ်လေ"

ဦးရဲဝံ့ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံသာ ပြုံးလိုက်သည် ။

အတော်ကျက်သရေရှိသော ယောက်ျားတစ်ဦးဟု ... ကျွန်မ ကောက်
ချက်ချ လိုက်မိသည် ။

"မင်း ကိုယ့်ကို သိလို့ လား"

"သိတယ်"

"ဘယ်မှာ လဲ"

"ဆေးရုံမှာ လေ"

"မင်းကိုယ်မင်းကော သိပြီလား"

ကျွန်မ မသိနိုင်သော မေးခွန်းကို သူမေးပြန်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒါ ကျွန်မအ
သိသင့်ဆုံးကိစ္စ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ စဉ်းစားလိုက်သည် ။ သေသေချာချာ

စဉ်းစားတိုင်း ... ခေါင်းက မူးနောက် လာသည်။ နားထဲလွှဲဆွဲသံလိုလို။
သစ်ပင်ကြီးများအား လေပြင်းများ တိုးဝှေ့သံလိုလို ကြား နေရသည်။

"တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... မင်းဆက်ပြီး မစဉ်းစားနဲ့ တော့။ မင်း
အတွက် ကိုယ်နာမည်တစ်ခု ပေးထားမယ်"

ကျွန်မ သူ့ကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ငေးကြည့်မိတယ်။
လောလောဆယ် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ဘယ်သူမှန်းမသိခင်၌ သူသည် ကျွန်မဘဝအတွက် ကယ်တင်ရှင်တစ်ဦးပင်။

"မင်းလက်ခံမလား"

"လက်ခံရမှာ ပေါ့"

"မိုး ... ၊ မင်းကို မိုးသဲသဲမဲမဲမှာ တွေ့လို့ မင်းကို မိုးလို့ ကိုယ်ခေါ်မယ်
"

"မိုး"

"ဟုတ်တယ် မိုး"

"တစ်လုံးထဲပဲလား"

"တစ်လုံးထဲပေမယ့် အင့်အားက သိပ်ကြီးမားပါတယ်"

ကျွန်မ ကျေနပ်စွာဖြင့်ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အကျ
အနပြင်ဆင်ပြီး ဝင်လာ သည်။ စောစောက နန်းမှိုဆိုသော မိန်းကလေး
မဟုတ်။ လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော အမျိုးသမီး တစ်ဦး။

"စားပွဲပေါ် ပြင်လိုက်မယ်နော် ရဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ထွေး"

ကျွန်မ အိပ်မက်ရှည်တစ်ခု မက်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

ကျွန်မ ရောက်နေသောနေရာသည် ရဲတိုက်ကြီးတမျှ ... ခမ်းနား ကျယ်ဝန်းလွန်းလှသည်။ ။

ကျွန်မအတွက် ပေးထားသော အိပ်ခန်းတစ်ခန်းသည် ပင်လျှင် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းစာမျှ ရှိသည်။ ။ ဆိုဖာဆက်တီရှိသည်။ ။ စာကြည့်စားပွဲရှိသည်။ ။ ရုပ်မြင်သံကြား တစ်လုံးရှိသည်။ ။ တယ်လီဖုန်းရှိသည်။ ။

"ကိုင်း ... ထ ... မိုး ရရဲ့ လား"

သူသည် ကျွန်မအား ထိလိုက်လျှင် ကြွေသွားမှာ စိုးရိမ်သော ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို မထိရက် မကိုင်ရက် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ...

"ရပါတယ် ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး"

ကျွန်မအတွက် သူ့မှာ တာဝန်ပိုမှာ ကို ... ကျွန်မ စိုးရိမ်သည်။ ။

"ကျွန်မ မနက်ဖြန်ကစပြီး အခန်းပြင်ထွက်တော့မယ်နော်၊ ပြီးတော့ ... ဒေါ်ဒေါ်ထွေးနဲ့ နန်းမှုကို ဝိုင်းကူပေးပါ့မယ်၊ နောက်ပြီး ဆရာမကိုလည်း ဆက်မငှားနဲ့ တော့၊ ကျွန်မ ... နေကောင်းသွားပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ..."

"မိုး"

ကျွန်မ စကားမဆုံးခင် သူက ကျွန်မအား ပြုံးကြည့်နေရာမှ ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ရှင်"

"စကားကို နောက်မှ ပြော၊ အစားကို အရင်စားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သူ့နာမည်လေးက မိုးတဲ့ လား ရဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ပေးထားတဲ့ နာမည်လေ"

"ဪ ... မိန်းကလေးက တော်တော်ချောတာပဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ ..."

"ဒေါ်ဒေါ်ထွေး ပစ္စည်းသိမ်းခါနီးမှ နန်းမှုကို လွှတ်လိုက်ပါ"

သူ့မျက်နှာပြင်၌ အလိုမကျသော အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းသွားသည် ကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ထွေးက 'အေးအေး' ဟု ဆိုတာ ထွက်သွားသည်။

ကျွန်မ ရိပ်မိလိုက်ပြီ။ ဒေါ်ဒေါ်ထွေး စကားဆက်မှာ စိုးရိမ်ခြင်းသည် ကျွန်မနှင့်ပတ်သက်၍ မလိုလားသောသူများ ရှိကောင်းရှိနေပေလိမ့်မည်။

"ဦးရဲဝံ"

"ပြောလေ ... မိုး"

ကြက်စွပ်ပြုတ်ရည်ကို တစ်ဇွန်းသောက်လိုက်ပြီး သူ့အားခေါ်လိုက်သည်။

"ဒီမှာ အိမ်သားတွေ ဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ"

"ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ ကိုယ်ရယ်၊ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ထွေးရယ်၊ နန်းမှု၊ နန်းပုံတို့ ညီအစ်မ၊ ဒရိုင်ဘာ၊ မောင်ဦး၊ ဦးကြူ၊ တံခါးစောင့် နေ့တစ်ဦး၊ ညတစ်ဦး၊ ဥယျာဉ်မှူး၊ မူးစေ့ရယ် ရှိကြတယ်"

"ဟုတ်လား"

ကျွန်မသည် ဤမျှခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီး၌ ဆက်လက် နေထိုင်သွားရမှာ လား။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ သောသူများ သည် သွေးကြီးမွေးကြီးနိုင်မည် ထင်သည် ။

"ပြီးမှ ... မိုးကို ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်"

"ဖေဖေ၊ မေမေ"

"သောက်လိုက်ဦးလေ မိုး၊ အေးကုန်မယ်"

"ဟုတ်"

ကျွန်မကို ဦးရဲဝံ ကျွေးမွေးနေပုံသည် မိခင်က ရင်သွေးကို အစားအစာ ဝဝလင်လင် စားသောက်စေချင်သည့် စေတနာမျက်ဝန်းရိပ်မျိုး။

ကျွန်မ မျက်လွှာချကာ မဝံ့မရဲနှင့် ...

"ဦးရဲဝံ"

"ဘာလဲ ... မိုး ပြောလေ"

"ကျွန်မ တစ်ယောက်ထဲ နေပါရစေလား"

သူ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

"ကောင်းပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မိုး ဒီအစားအစာအားလုံးကို ကုန်အောင်စားပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိပေး ရမယ်"

"ပေးပါတယ်၊ ကျွန်မ အမြန်ဆုံး အားရှိချင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်သိချင်ပါတယ်၊ ဘဝသစ်တစ်ခုမှာ နာမည်သစ်တစ်ခုနဲ့ နေထိုင်ရတာကို ကျွန်မ မနှစ်သက်ပါဘူး၊ ဘဝအမှန်ကိုပဲ သိချင်ပါတယ်၊ လူတစ်ဦးဟာ ဘဝတစ်ခုပဲ ရှိသင့်တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မိုးနဲ့ ထပ်တူပါပဲ၊ ကိုယ်လည်း ... မိုး ဘယ်သူဆိုတာ

သိချင်နေပါတယ်"

"ကျွန်မ ဦးရဲဝံ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ရင် အစားကိုကုန်အောင်စား ... ၊ ကိုယ် လသာဆောင်
မှာ ခဏထွက်ထိုင် ပေးမယ်နော်"

ကျွန်မ မတားမြစ်နိုင်တော့ဘဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူသည် ကျွန်မ
အသက်ကို ကယ်တင် ပေးထားသောသူ ဖြစ်ရုံတင်မက၊ ကျွန်မဘဝကိုပါ
ကယ်တင်နေသည်။ ။

ကျွန်မ၏ ကျေးဇူးရှင်။

ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးဆပ်နိုင်စေရန် အမြဲနှလုံးသွင်းကာ ကြိုးစား
ဆပ်သွားရမည်ဟူသော သတိတရားကတော့ ကျွန်မ နှလုံးအိမ်သို့ စွဲငြိ
သွားလေသည်။ ။
